

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 24. Quomodo illam cum S. Bonaventura, S. Antonio, S. Ludovico Rege
Galliæ, & S. Junipero Gloriosus Sanctus Franciscus duxerit, ad videndum
suum sacrum sepulchrum & corpus fueritque consequuta ab ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

in Cælo. Verum mei Angeli mihi sustulerunt errorem, dicendo, hos arcus non efformari in cælo, sed sub illo, ubi sunt nubes. Deinde vidi venientem Gloriosum sanctum Franciscum, cum multis Sanctis, qui confedit in quodâ gloriosissimo throno; ac tum ibidem comparuit Christus JESUS Dominus noster, Judex vivorum & mortuorum, cum magna majestate, & quasi ex ipso, nosceretne illum Fratrem, & essetne ipse? Sanctus respondit, se ipsum non novisse, nec habere pro suo, eo quod sit valde superbus, arrogans & appetens honorum. Quamvis autem hoc responsum fuerit conforme Justitiæ, tamen Christus Dominus respexit viscera misericordiæ, quibus erat præditus Sanctus, dixitque illi: Nihilominus propter tua merita, misereor ipsius, & volo illi concedere tempus, ac locum penitentiæ, ut se emendet. Subito vidi, quomodo fuerit inde depositus, ubi pependerit, & ablatus. Intellexi autem, illum fuisse quendam Reli-

osum ægrotum, constitutum in periculo mortis & damnationis; atque propter merita sui sancti Patris fuisse tam à morte, quàm à damnatione liberatum.

Eodem die post, vidi eundem Sanctum cum Gloriosis sancto Dominico & sancto Ignatio; & loquuta sum cum singulis specialiter; Gloriosus autem Sanctus Franciscus mihi dixit: Teneris diligenter commendare Domino meam Religionem, siquidem ipse te, & me, induit eadem veste, quæ sunt sacratissima ejus vulnera, quamvis cum hoc discrimine, quod mea fuerint manifesta, & tua sint occulta, qualis est in capite cicatrix tecta capillis. Postea fuit ducta in spiritu ad Cælum, cum his tribus sanctis Patriarchis, & sacratissima Virgo Domina Nostra, aspiciebat cum speciali gaudio Gloriosum sanctum Franciscum, dicendo illi, esse sibi ipsum eharum, eo quod ejus Religiosi defendissent suam Purissimam Conceptionem.

(e)**(a)

CAPVT XXIV.

Quomodo illam cum S. Bonaventura, S. Antonio, S. Ludovico Rege Galliarum, & S. Junipero Gloriosus Sanctus Franciscus duxerit, ad videndum suum sacrum sepulchrum & Corpus, fueritque consequuta ab ipsis quædam mystica cimelia.

§. I.

Admirabilis & plena mysticis fuit sequens visio:
Elapsis aliquot diebus, ex quo mihi Beatus Sanctus Franciscus dixerat, quod me pro meo solatio esset ducturus ad videndum suum sepulchrum, & sanctum corpus, quodam tempore matutino (in Septembri anno 1621.) agens cum DEO, sensi per cubiculi portam ingredienti Angelos DEI, qui comitabantur quosdam gloriosos Sanctos. Circumspexi, ut melius viderem, quid esset; & vidi verum esse, quod senseram; sed cum

solitis meis timoribus statim me abstraxi à spectaculo, & recurri ad DEUM, sicut consuevi, ut peterem ejus lumen. Verum quia à me DEUS volebat videri, quod mihi statuerat exhibere, denuò aspexi sanctos Angelos, vidique Beatum sanctum Franciscum, qui mihi benignissime dixit: Soror nostra, quare me fugisti; & hos benedictos Sanctos, quos mecum adduco, cum omnes ad te veniamus in nomine DEI, ipsoque jubente, ut te recreemus & solemur? Quapropter te nunc volo cum illis ducere, ut videas meum corpus, & sepulchrum, sicut me facturum tibi preceritis diebus sum pollicitus, id quod te magno replebit solatio, addiditque jucunde:

Aspice,

ni

Aspice, Anima, hos gloriosos Sanctos, qui sunt mecum, & agnosce illos, quia eorum aspectu vehementer exhilaraberis; veniunt enim, ut tibi gratificentur. Audivi omnia mihi à sancto tam amanter dicta, sed aliquantum adhuc verebar, ac tergiversabar. Atque licet illi egerim gratias pro favore, quem mihi præstabat, dixi ipsi cum eo spiritu timoris: Benedicte Sancte, si mihi dicis, quòd me velis ducere ad videndum tuum sepulchrum, & sanctum corpus, quomodo nunc es in hoc loco, quasi cum corpore & anima, cum non habeas nisi unum corpus, atque hoc sit mortuum? Subrisit Sanctus, gravi & læto vultu, dixitque: Bene manifestas, Anima, tuos timores, quia licet clarè scias, id, quod vides, non esse meum corpus, sed speciem, quam assumpsit meus spiritus, ut per hunc illum agnosceres, ità DEO disponente; quæris tamen, quomodo sit hic meum corpus, unàque existat in sepulchro. Animadvertite, quòd sicut famuli Regij dignoscuntur ex certa forma vestitus, quem gerunt differentem ab alijs, ità plerumque Dominus DEUS noster vestiat suos Sanctos huiusmodi distinctivà veste, ut animæ facilè, & suo modo deveniant ad cognoscendum spiritum Sancti, quem illis exhibet. Mea anima obstupuit, quando id audivit dici à Sancto, & advertit suum errorem, fuitque delibuta solatio. Aspiciebat illum, unàque intuebatur reliquos etiam Sanctos reverenter, & cum solatio, nèque ipsi quidquam respondit, sed dixit illi: Benedicte Sancte, qui sunt isti Sancti tui comites, ego enim illos non bene novi? Seraphicus Pater reposuit: Ecce, Anima, iste benedictus Sanctus (tetigitque illum manu) est sanctus Doctor Bonaventura. Et tangens similiter alios, dixit: Iste est S. Ludovicus Rex Franciæ: hic autem sanctus Antonius, & iste est sanctus Frater Juniperus. Quid tibi videtur de ista gratia, quam tibi modò DEUS præstitit? cum autem jam sis bene instructa, veni nobiscum, ità enim vult DEUS. Postquam ad me accessisset gloriosus sanctus Franciscus cum sex Angelis mihi assistentibus, qui me in momento crexerant, &

essem induta quodam vestitu, ac pallio mystico, fuissetque mihi superinjectus quidam veluti cucullus, à Beata sancta Birgitta, quæ mihi etiam comparuerat, ducta, sum ab omnibus illis Sanctis & Angelis, non absq; celesti musica, ad sepulchrum Beati Sancti Francisci, ubi Sanctus evanuit ex meis oculis, vidique ipsius sacrum corpus, quod insistebat pedibus, disjunctis ab invicem manibus, & oculis elevatis in altum, acsi versaretur in magna quapiam contemplatione. Sacros autem suos pedes tenebat ità, ut unus modicè esset post alterum; suaque sacra vulnera habebat in illis valde recentia ac speciosa, qualia fuerunt & lateris, ac manuum. Prostravi me, & osculata sum ejus pedes cum magna reverentia, consolatione ac admiratione, videbaturque mihi in illo sancto corpore mortuo esse Spiritus sancti Patris, ubi me solatus est, & arcano modo, immotis manibus mihi benedixit. Deinde surrexi, & illi Angeli ac Sancti me eduxerunt ex eoloco, & compuaruit mihi denuò gloriosus Sanctus Franciscus, fuitque deducta ad meum angulum, sicut fueram abducta, actum mihi dixit Beatus Sanctus Franciscus: Soror nostra, dic mihi amore DEI, nonne ingens cepisti solatium ex visione tanti mysterij, quod tibi Dominus ostendit? Ità sanè, benedicte Sancte (ajebam ego) ingens. Benedictus DEUS! Nunc verò, Soror nostra (subjecit Sanctus) cogita, quid velis à nobis; & pete à nobis in nomine DEI, quod sit pro tuo solatio & emolumento: faciemus id quàm libentissimè, quia Dominus DEUS tibi vult conferre beneficia.

§. II.

Tunc agens gratias DEO, & ijs Sanctis, dixi illi: Cum mihi id mandes, benedicte Sancte, rogo in primis Beatum Sanctum Ludovicum Regè Galliæ, quàm humillimè possum, ut quandoquidem ipse fuit præditus ram ardenti charitate ac amore magni Nostri DEI & Domini, mihi obtineat à Divina Majestate perfectum ipsius amorem, quo solum DEUM quæram,

ram, ac velim toto corde meo, totâ animâ, & omnibus viribus meis, potentijs ac len-
sibus. Omnino, Anima, dixit Beatus San-
ctus Ludovicus, faciam, quod à me petis,
& in signum ac pignus, itâ me facturum,
suscipe ex manu mea hoc cimelium preti-
osum, quod est ex auro purissimo (habebat
figuram cordis) symbolo perfecti amoris
DEI; atque hoc dicens, imposuit illud,
& impressit intrâ me cum magno solatio.
Deinde coniectis oculis in Beatum sanctû
Franciscum, dixi illi humiliter: Benedicte
Sancte, peto à te, ac supplico instantissimè,
ut cum tibi DEUS ac Dominus noster di-
gnatus sit dare donum & spiritum sanctæ
paupertatis, quam habuisti, & servivisti
tam rigidè, mihi impetres à Divina Maje-
state donum sanctæ paupertatis spiritûs &
contemptûs rerum omnium, quæ non fu-
erint DEUS, vel in ipso DEO, aut dire-
ctæ ad DEUM, ut illas conculcem, ac
proteram pedibus, adhæreámque soli meo
DEO, & ipsum possideam in æternum.
Placer, Anima, dixit Sanctus; faciam,
quod à me petis, perlibenter; atque intel-
ligas, & credas, me itâ facturum, suscipe
ex manu mea hoc cimelium, symbolum
doni sanctæ paupertatis spiritûs; atque id
dicendo, posuit illud ac impressit in me,
cum magno solatio. Illud pretiosum ci-
melium erat quasi grisei & splendidissimi
coloris, habebatque tres angulos seu cuspi-
des, quæ significabant firmitatem, & in
medio hujus cimelij erat literis aureis scul-
ptum nomen JESU. Summo me affe-
cit solatio hoc donum, quod mihi Sanctus
obtulerat.

magnam cognitionem, pro percipiendis
veritatibus mei DEI, in rebus & mysterijs
spiritualibus, ac supernaturalibus, quæ Di-
vina Majestas adeo ordinariè mihi mani-
festat, & de quibus me edocet, ut hac rati-
one non aberrem ab ipsius Divina volun-
tate. Itâ, Anima, dixit Sanctus, faciam,
quod mihi dicis, quàm promptissimè; ve-
rum rogo te modo, ut mihi duo dicas. Pri-
mum est, quare, cum te amet DEUS, &
ferat in oculis, cumuletque te tantis gra-
tijijs, non vivas cum magna fide, ac fiducia,
quòd ipse te sit instructurus, ac ducturus
in vijs tuis? Alterum, quod ex te quero,
est; quare aliquo modo sis negligens in ro-
gando DEO, ac orando pro nostra sancta
Religione? Nè, amore DEI, id facias.
Ego illi respondi: Benedicte Sancte, gene-
ratim semper oro DEUM pro omnibus,
pro quibus orare teneor, ac proinde etiam
hoc comprehendo. Non te excusa, Ani-
ma, ajebat Sanctus, quia sic se res habet,
sicut dico. Tunc me humiliavi, & agno-
vi meam culpam, gratiasque egi Sancto
pro reprehensione. Satisfecisti mihi, di-
xit sanctus Bonaventura, imponens ma-
num meo capiti. Et ego tibi manu meâ
volo dare istud donum, quod hic vides,
in pignus & signum, me facturum, quod
à me petivisti: inseruitque anulum in-
digitum meæ manûs, qui erat lucidissi-
mus, & quasi ex purissima crystallo, quæ
est figura & symbolum luminis ac doni,
quod mihi DEUS communicabat, pro
cognoscendis ac discernendis spiritibus.
Attulit mihi etiam hoc donum notabilissi-
mam consolationem.

§. III.

POSTEA aspiciens Beatum Sanctum Bo-
naventuram, dixi illi cum humili fer-
vore: Benedicte Sancte, siquidem Domi-
nus DEUS noster tibi contulit tantam
gratiam, dando tibi & communicando
tam præclaras virtutes, ac tam sublimia ac
singularia dona, deditque tibi & commu-
nicavit tantam scientiam, obsecro te, per
DEUM quo frueris, ut mihi obtineas à
Divina Majestate lumen clarissimum, &

§. IV.

POSTEA converti oculos ad Beatum san-
ctum Antonium, ac dixi illi: Benedicte
Sancte, rogo te, amore Domini DEI
Nostri, ut, cum tanto pietatis ardore colu-
eris sacratissimum mysterium Incarnatio-
nis Verbi Divini, & in corde tuo ac anima
gesseris quasi præsentem istum Dominum
Incarnatum Puerum Parvulum, mihi ob-
tineas à Divina Majestate magnû lumen,
& cognitionem hujus sacrosancti Myste-
rij,

rij, ac ingentium bonorum, quæ mihi & omnibus animabus provenerunt à Verbo Divino Incarnato, DEO & Homine veto, ut ipsum idcirco amem, exhibeamque me illi quàm gratissimam, pro tam immenso beneficio, & misericordia. Sit ita, licet Anima, dixit Sanctus, faciam quod mihi dicis, diligentissimè ac promptissimè; atque in signum, quòd ita sim facturus, suscipe ex mea manu hoc donum in nomine DEI. Et accedens ad me, impressit mihi in intimo mei spiritus, quoddam cimelium valde coruscans instar cordis & coloris cœlestis, in cujus medio erant sculptæ literæ quædam aureæ, quæ referebant nomen JESU, & supra illas erat minimus Puerulus. Non dixit mihi Sanctus significationem hujus cimelii, permittens id meo ratiocinio. Cepi ingens solatium ex ista quoque gratia & favore.

Post hoc sanctus Frater Juniperus me, est intuitus, & hilari vultu ac amanter mihi dixit: Nihilne petis à me? etiamsi verò non petas, ego tibi volo aliquid dare amore DEI. Et extendens manum, mihi dedit quoddam quasi lignellum, seu quendam paxillum pulcherrimi coloris, & suavissimi odoris. Præterea tibi volo dare (inquirebat Sanctus) bonum & salutare consilium, in Nomine DEI ac Domini Nostri; & est, ut extraordinarios ac singulares favores & gratias, quas tibi ille ex sua bonitate præstat, suscipias cum humilitate, sinceritate, & sancta simplicitate, fidendo tuo DEO, ac absque tot discursibus, certisque ratiocinationibus, ortis ex tuis timoribus. Fruere nunc anima cum pace, & quiete sancta tuo DEO: cimeliū verò, quod tibi dedi, fuit figura mei consilii. His omnibus nihil respondi, quia fui aliquantum confusa, quamvis absque molestia. Tum Beatus sanctus Franciscus subitò petijt à sancto Bonaventura, ut mihi impertiretur suam benedictionem nomine omnium: sed Benedictus Sanctus id recusabat, pro sua humilitate, rogans sanctum Franciscum, ut ipsi id præstaret, qui se multum excusando, petijt idem à sancto Antonio. Cùmque nullus yeller, propter suam sanctam humilitatem, & o-

mnes hoc peterent à sancto Bonaventura, Gloriosus sanctus Doctor, ut cæteris obsequeretur, mihi dedit suam sanctam benedictionem cum magna charitate, postquàm me prostravisset ego, & omnes illi Sancti pro ea suscipienda. Atque hoc modo mihi valedixerunt, abiveruntque unà cum sanctis Angelis.

§. V.

Alijs vicibus me visitaverunt duo gloriosi sancti filij Seraphici Patris, quorum est facta mentio. Eorum unus est Sanctus Antonius de Padua, qui me invisit in suo Festo in Ecclesia sui nominis, quæ est Domus Professæ Societatis. Cùm audirem Sacrum, tempore elevationis, contempsi illum oculis animæ proximum sacræ hostiæ, & timens diabolium, averti celeriter oculos à Sancto, dicendo: In sacra hostia non est alius, quàm meus Dominus JESUS Christus. Paulò post iterum se oculis meis objecit, cum magno splendore & claritate, & quia adhuc timebam, propterea quòd ipsum antea vidissem ita vicinum Sanctissimo Sacramento, necdum illum volui aspicere.

Elapso illo die mihi apparuit iterum, vestitus habitu sui Ordinis, qui erat ex pretiosissima tela, dixitque mihi peramanter: Quare me noluisti videre, & me fugis? scias, velim, quòd, qui degimus in Cœlo, magnopere afficiamur, benèque velimus ijs, qui degunt in mundo, ac desiderant exequi, & exequuntur DEI voluntatem, sicut nos illam desideramus exequi, & exequimur. Respondi: Ego quidem Glorioso Sancte, te volo videre, tibi que inservire, sed timui diabolium, nè mihi fortè illuderet.

Alter Sanctus erat Gloriosus sanctus Doctor Bonaventura, qui me frequentius visitavit. Primò, cùm vacarem orationi o-
ctiduo ante ipsius Festum, vidi oculis animæ pulcherrimum & gratiosissimum puerum decennem, qui habebat grandes oculos ac formosos, & præferebat magnam puritatem suæ animæ, eximiàmque sanctitatem & scientiam. Indutus erat veste
candi-

candidâ, difunctas habebat manus ab invicem, & in dextera tenebat Rosarium coloris pulcherrimi, quod habebat crucem, & grana majora ex auro purissimo. Aspexit me, sed quia illum non agnovi, averti ab ipso oculos, & ille disparuit. Verum retinui illum firmiter infixum memoriæ eo modo, quo ipsum videram, cogitans, quisnam posset esse iste Puer. Sed DEUS me illuminabat, quod esset Gloriosus sanctus

Bonaventura, qualis fuit, quando erat ætus ac statura, in qua ipsum contempxi.

Alio die mihi illum clarids ostendit DEUS, dicens, se propter singularem devotionem, quâ afficerer huic Sancto, voluisse ut me visitaret. *Deinceps autem illum invisit sæpe, occasione aliorum mysteriorum, quæ suis locis referuntur.*

(e)**(e)

CAPUT XXV.

De singulari devotione, quâ ferebatur erga Indulgentias Portiunculæ, deque rebus notatu dignis, quæ ei evenerunt cum DEO, & cum Sancto Francisco, ut illas consequeretur ægrotans in lecto.

Erat Venerabilis Marina, specialis pietatis sensu addita Indulgentiis Portiuncule, sic appellatis ab ejus nominis Ecclesia, dicata, honori DEI paræ, quarum Festum tota celebrat Christianitas, secundâ Augusti, eò quod sit communicatio facta per Papam, Indulgentiarum, quas DEUS concedi voluit Sancto Francisco. Quia verò illas propter suos tam graves morbos affixa lecto non poterat consequi, DEUS respiciens ejus bonum desiderium, id ipsi multis annis adimplevit triplici viâ miraculosâ, plerumque per Sanctum Franciscum.

§. I.

In primis tribus annis illi miraculosè dedit vires, ut surgeret ex lecto, seque conferret ad eas obtinendas, hac ratione. Pridie, inquit, harum Indulgentiarum, mihi dixit Dominus: Placeretne tibi ire ad ipsas consequendas? ego respondi: videri Tuam Majestatem, quomodo valeam. Hoc ipso die, antecedente illud Festum, à meridie, horâ tertiâ mihi dixerunt mei sancti quatuor Angeli, ut me pararem, eò quod me essent ducturi ad lucrandas Indulgentias. Petivi confestim vestes, non cum exiguo

stupore mearum sociarum, & adjuva ab Angelis, me nullo negotio indui. Cumque una è sociabus me vellet juvare, ut exirem ex cubiculo ad atrium, dixi illi, nota esse opus, & facile sum egressa. Dum essem in atrio, Angeli se subdixerunt ad me probandam, atque reliquerunt me, tam debilem, quàm naturaliter fueram, & quia non poteram progredi, recurri ad DEUM. Tum statim redierunt Angeli, quibus adjuvantibus descendi ex gradibus. Ut verò omnia procederent viâ ordinariâ, abique nota miraculi, curaveram parari sellam, qualibus nunc utuntur, coopertam, in qua me tulerunt duo viri ad Monasterium sancti Jacobi, eò quod esset quietius. Comitabantur me mei quatuor Angeli, unaqueque diabolus, qui mihi intentabat minas. Mansi aliquamdiu in Ecclesia, ut potirem Indulgentiis, & postea redivi eodem modo, ac ascendi per meos gradus sine difficultate, quod videbatur naturaliter impossibile.

Postquam pervissem ad atrium, iterum me deseruerunt Angeli, ut me probarent, sensique me more solito debilem. Dixi autem intrâ me: Jam nihil refert, quia meæ sociæ me deducunt ad lectum. Sed Angeli subito advenerunt, & potui progredi sine auxilio sociarum, decubuique in lecto,